

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

11te mai 1890.

16de aarg.

Ved vandposten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Moderløse børn.

(Fortsættelse.)

III.

„Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit faar, som var tabt.“

(Luk. 15, 6.)

et var en solklar søndag i juli, da Susanne om eftermiddagen gik gennem nogle snevre sidegader hen til sin kjære søndags-skole.

Det var et meget tarveligt sted, et forhenværende kulrum; men hjærlige hænder havde smykket de raa vægge med smukke billeder og skriftsprog, saa at det indvendig saa ganske hyggeligt ud, medens husets simple ydre havde den fordel, at det ikke virkede saa affrættende, som en mere anseelig bygning vilde have gjort paa den klasse børn, som det gjaldt om at komme i berøring med. En fremmed, som var kommen derind denne eftermiddag, vilde ved at se alle disse renvassede børn og ved at iagttage deres forholdsvis ordentlige paatklædning og sømmelige opførsel have tvilet om, at dette var en pjalteskole. Hvor forskjellig havde børnene ikke seet ud for ti aar siden, da denne skole først blev aabnet ved nogle menneskehjærlige mænds bestræbelser, som havde arbejdet utrættelig for de fortabte børns frelse; men hvor forskjelligt var ogsaa nabolaget dengang fra, hvad det var nu. I disse ti aar, der havde været fulde af taalmodigt arbejde og bøn, havde disse trofaste arbejdere vel i begyndelsen kun seet ringe frem-

gang, som kunde opmuntre dem til at holde ud uden at forsvage; men naar de nu saa tilbage, maatte de i sandhed erkende, hvor god Herren havde været imod dem, og hvor rig en høst han havde skjænknet deres udsæd. Til hjem, der havde været nedsunkne i ubiendighed og mørke, var det velsignede lys blevet bragt, og smaa børn, som havde lært om Jesus, havde bragt deres forældre det glade budskab om frelseren og lært dem at kjende det evige livs ord. Saaledes var ørtenen bleven forvandlet til en frugtbar mark, og paa høstens dag skal disse trofaste arbejdere visjelig træde frem med glæde og bringe deres neg med, som de fik høstet.

Da Susanne aabnede døren til skolen og derpaa satte sig paa sin plads, traadte en liden pige frem, neiede og sagde: „Frøken, De sagde jo forrige søndag til os, at vi skulde forsøge at sige kom'! til andre børn; paa veien hidhen saa jeg to smaa piger staa henne paa hjørnet af vor gade, og jeg spurgte dem da, om de ikke vilde følge med mig i skole og høre, hvad vor lærerinde vilde fortælle os om Jesus, og de sagde, at de gjerne vilde komme, men de var saa pjaltede, at de ikke turde komme ind; de frygtede for, at damerne vilde blive brede og jage dem bort. Jeg sagde, at De brød Dem ikke om, hvor pjaltede vi var, blot vi vilde komme. Men da vi kom i nærheden af skolen, blev de forstrækkede og sagde, at de ikke turde komme ind, førend de havde faaet lov af Dem. Maa jeg ikke hente dem ind, frøken? Jeg sagde til dem, at jeg var vis paa, De vilde sige ja.“

„Jo vist maa de komme!“

I samme nu stod den lille pige der igjen og holdt i hver haand en af de smaa piger, som hun havde talt om. Ja, de var sandelig pjaltede, og begges sørgmodige, afmagrede udseende talte tydelig om, hvor mange savn de maatte have lidt.

Susanne talte meget venlig til dem, og lidt efter lidt blev de beroligede ved hendes

blide stemme og begyndte at se sig om. Efter bønnen, da de andre havde fremsagt sine bibelsprog og salmer, vendte Susanne sig til de to smaa fremmede og gjorde dem et par simple spørgsmaal, blandt andet, om de vidste noget om himmelen? Den ældste af smaapigerne saa et øieblik tankefuldt paa hende og sagde da: „Er det ikke det sted, hvor man aldrig trænger til at faa noget at spise og drikke?“

Dybt rørt over et svar, som i saa ord sagde saa meget om al den nød og elendighed, som de siensynlig alt kjendte saa godt, men uvillig til at vise, hvad hun følte, svarede Susanne: „Ganske rigtigt, barn, himmelen er et sted, hvor man aldrig er sulken, og hvor man har det saa godt, saa godt; men kan du sige mig, hvorledes vi kan komme derop?“

Denne gang kunde de nysankomne intet svar give; men mange af Susannes egne børn rakte haanden iveiret, og da hun gav en af dem tegn til at svare, sagde en siden pige: „For Jesu Kristi skyld, frøten.“

„Ganske rigtigt; men sig mig nu, hvad mener du dermed, naar du siger: for Jesu Kristi skyld?“

„Det vil sige, at Jesus kom ned til os fra himmelen for at dø for vore synder, og naar vi har faaet vore synders forladelse for hans skyld, og vore onde hjerter er omstaaede ved hans Helligaand, saa kommer vi i himmelen, naar vi dør.“

„Ja, barn, det er kun ved vor frelsers, Jesu Kristi store Kjerlighed til os, han, som forlod sit hjem i himmelen og kom ned til jorden for at lide og dø for os, at vi kan haabe engang at komme i himmelen. Sig mig nu, vil Jesus modtage de smaa børn i sit hjem histoppe?“

Næsten enstemmig lød børnenes svar: „Lader de smaa børn komme til mig og forhindrer dem ikke; thi Guds rige hører saadanne til.“ (Mark. 10, 14.)

Derpaa lod Susanne børnene tage deres

bibler, og da hun havde læst lignelsen om det tabte faar med dem, forklarede hun dem med simple ord, hvorledes Jesus er den gode hyrde, som gaar ud for at søge efter det tabte faar og ikke hviler, før han har fundet det; hvorledes der ved „det tabte faar“ forstås de mennesker, der ikke kjendte ham og hans Kjerlighed, at han vilde dø for dem; hvor ømt han elsker de smaa børn og længes efter at samle dem ind i sin fold. Hun forklarede dem, hvor svage og hjælpeløse faarene er, og at vi alle er ligesaa lidt istand til at hjælpe os selv og trænger til hver dag at blive ledede og bevarede paa den rette vei. Hun talte til dem om den gode hyrdes store Kjerlighed til enhver af dem, selv til de fattigste og svageste; om deres store fiende, djævelen, og at Jesus var dødt for at fri dem ud af hans magt; hvorledes hyrden kjendte alle sine smaa ved navn og altid holdt øie med dem, vaagede over dem nat og dag, gif efter dem, naar de for vild fra ham, og bragte dem hjem til sin fold; og tilsidst, naar livet var tilende, tog dem hjem til sig i sit lyse rige histoppe.

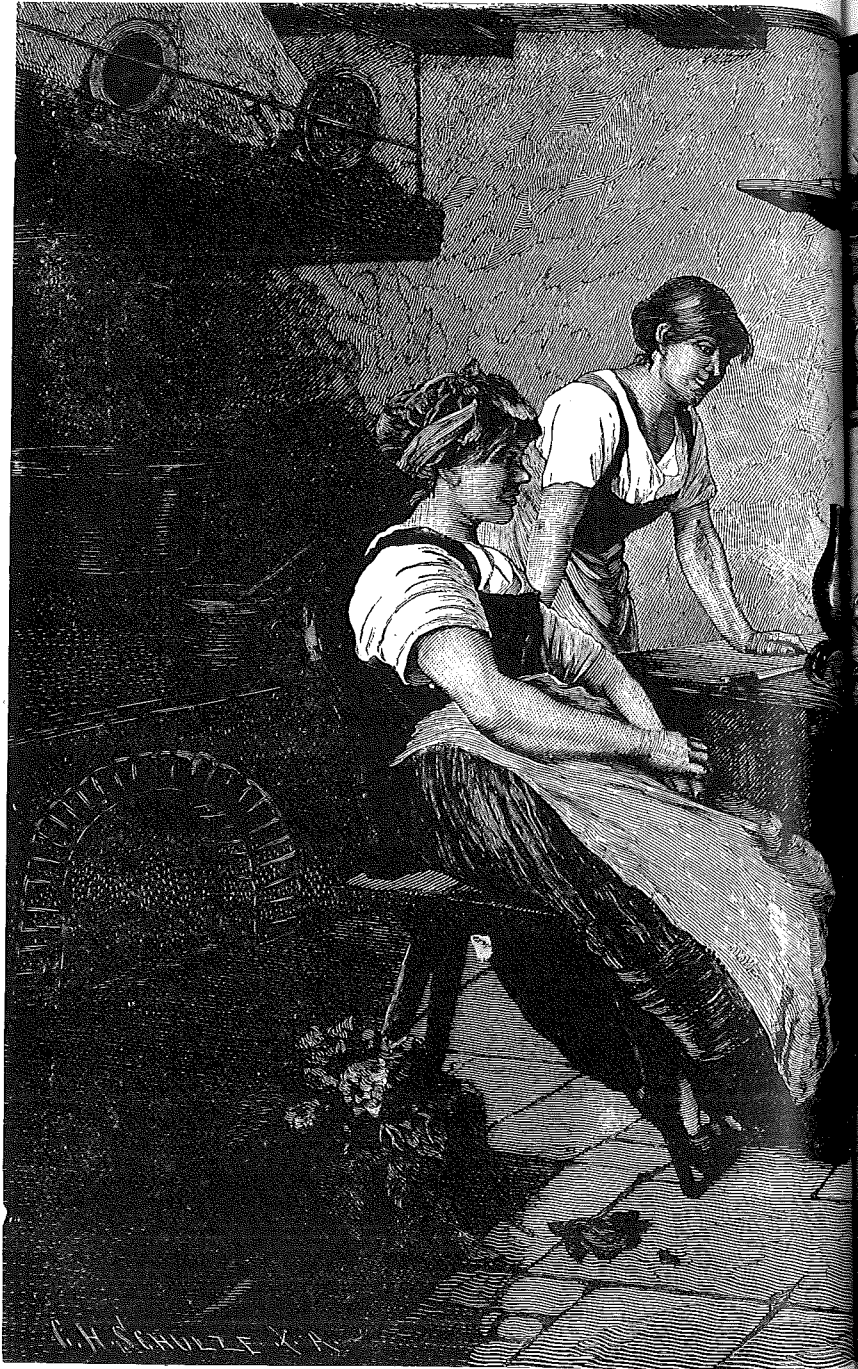
Børnene lyttede til med største opmærksomhed; men blandt de mange øine, som var fæstede paa den unge lærerinde, syntes ingen saa aldeles fortabte i at sluge hvert ord som de to smaa fremmede børn; men blandt den store barneslot var ogsaa disse to de eneste, som hørte denne yndige, lille historie for første gang.

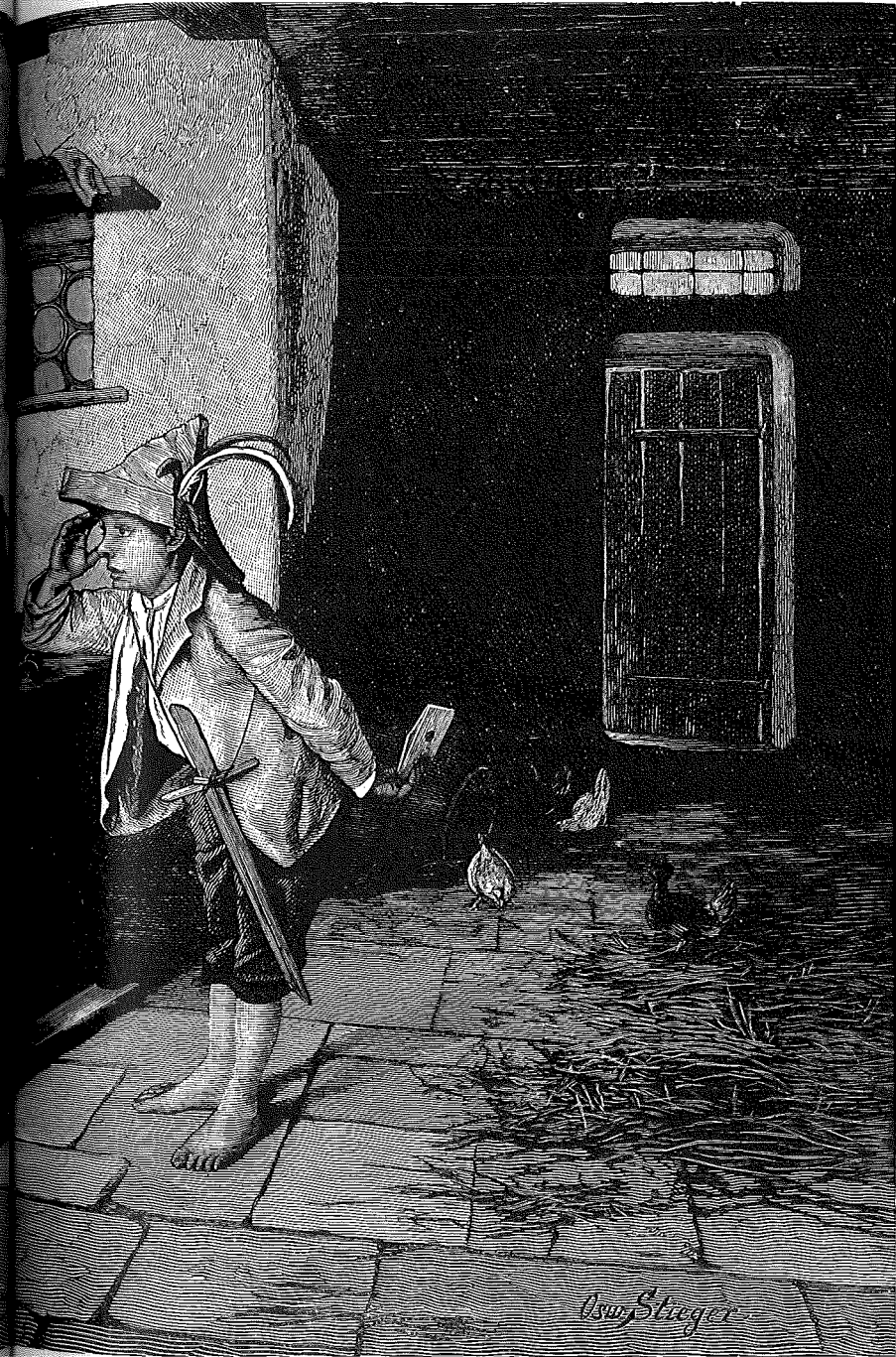
Nu reiste børnene sig op og sang:

Saa søger Christ, vor Herre kjær,
Det faar, som slet fortabt er,
Indtil han det kan finde;
Lad finde dig, du arme faar,
Og fly hen ind i Jesu faar,
Din naades tid besinde!

(Fortættes.)

Den, som læser meget og intet beholder, er lig den, som jager meget, men fanger intet. Den, som læser og ikke forstaar, er lig den, som pløier og ikke faar.

...brennbringner.

Den egenfindige Marie.

Før, lille Marie", udraabte en bleg, sygelig udseende dame, idet hun ængstelig for sammen, da et lys-haaret, libligt barn paa elleveaar stormede ind i værelset, „du maa lære at aabne døren mere stille; jeg ved nok, at du ikke tænker paa at gjøre mig ondt, men disse pludselige rystelser gjør mig næsten lige saa ondt som den flemme hoste, som du er saa bethymret for."

„Jeg er meget bedrøbet derover, kjære mor", sagde Marie, idet hun knælede ned ved lænestolen og blidt hjærtegnede det blege ansigt og de magre, hvide hænder; „jeg vil prøve paa at blive roligere, jeg vil saa nødig forstrække dig; — men, søde lille mor, maa jeg saa lov til at gaa ned til gutterne og lege gjemsel med dem i aften?"

Fru Elster tog det ibrige, lille ansigt mellem begge sine hænder og stirrede taus ind i de klare øine; endelig sagde hun blidt, men fast: „Hvorfor beder du mig om noget, min lille Marie, naar du ved, at jeg er nødsagen til at negte dig det? Det er altfor sent for dig at være ude nu, og selv om det ikke var det, kunde jeg ikke tillade dig at løbe omkring med en flok støiende gutter, om ogsaa nogle af dem er dine egne brødre. Jeg vilde ønske, at min lille datter vilde synes bedre om at holde mig med selskab end at løbe omkring ligesom et lille vildt tøskehoved hele dagen."

En mørk sky fór over Mariens lyse ansigt, og en slyg grimase vansirede hendes mund. Hun var i grunden ikke uartig, men en hel del egenfindig og havde mest lyst til at følge sine egne veie; og det var i særdeleshed oprørende at blive holdt inde i aften, da gutterne netop legede hendes yndlingsleg. Saa traf hun sig ærgerlig bort fra moderens hjærtegnende haand og satte sig surmulende ned paa teppet, og hun blev mere og mere vred, da lyden af munter latter

og trampende fødder naaede ind til hende. Nu stod hun op og stirrede gjennem vinduet ud i det tiltagende mørke.

En af gutterne gik forbi og vinkede ivrig til hende; i begyndelsen rystede hun paa hovedet paa en meget afgjørende maade; men da han blev ved at vinkte, begyndte hun at betænke sig, og tilsidst, da hun saa, at hendes mor var falden i en rolig slummer, listede hun sig sagte ud af værelset, greb sin hat fra knaggen i entreen og løb ud i gaarden. „Kun for at saa vide, hvad Alf vil!" sagde hun. Netop da hun naaede legepladsen, var Alf, som troede, at hun ikke kunde komme, vendt tilbage til sin leg; men flere af de andre gutter, som kom til, modtog hende med lydelige velkomstraab. „Na, det var deiligt, Marie, nu er vi en mere, saa kan vi saa os en prægtig leg!" Og før Marie kunde svare, greb de hendes hænder og gjemte sig, før der blev raabt: „Nu kommer jeg!"

Mariens far var eier af en stor mølle, og da de boede i umiddelbar nærhed af den, var hørnene vante til at betragte gaarden og de store møllebygninger som sin legeplads; og det var en glimrende legeplads — især til gjemsel, og sikker nok var den ogsaa, saalænge hr. Elsters befaling: ikke at komme til maskineriet, blev adlydt. Men undertiden, naar det hvirvlende, støiende maskineri havde sin pelsfortjente hvile, kunde nogle af de mest forbovne gutter søge ind paa den forbudte grund for der at finde et sikkert skjulested mod sine forfølgere.

I aften hvilede maskineriet. Det var netop lykkes Robert Elster — den ældste i flokken — at klemme sin svære stikkelse ind mellem en væg og et stort trætrug, da Marie i vild fart kom løbende forbi. „Kom her, du lille", sagde han, „saa skal jeg nok gjemme dig!" Og i samme nu blev hun løftet op af hans sterke arme og sat sikkert ned paa en fremstaaende fjæl, kun nogle faa tommer fra det store maskinhjul. „Na,

Bob, det kan jeg ikke like; jeg er frygtelig bange, jeg er vis paa, at jeg falder ned", jamrede Marie.

"Vær nu ingen gaas, du kan ikke falde, naar du sidder rolig. Tys!"

Man hørte fodtrin, som nærmede sig; men den søgende, som tænkte, at ingen vilde være saa taabelig at skjule sig i maskinhuset, gik forbi. Robert lyttede for at være vis paa, at Karl var gaaet; saa listede han sig ud fra sit skjulested for at se efter ham. "Bob, Robert", hvisttede Marie ængstelig, "aa, tag mig ned, sæt maskinen begynder at arbejde!" "Snak, den er stanset for iaften, vær nu ikke saadan et barn, Marie."

"Na Bob, du maa endelig ikke gaa bort!" raabte barnet grædende.

"Jeg gaar jo ikke", sagde Robert utaalmodig, krøb hen i en krog af maskinhuset og kigede forsigtig ud, men ikke forsigtig nok; thi han blev seet af en lurende speider, som øieblikkelig for løs paa ham og efter en kort skjærmhøvel slæbte ham ud i gaarden. Her stod de andre gutter i en ivrig strid om ærligheden i den sidste "tur", og Robert, som var den ældste, blev tilkaldt for at afgjøre sagen, et hverv, som han paa ingen maade fandt let, og i tummelen blev stakkels Marie helt glemt, indtil en af gutterne ligegyldig bemærkede: "Se, maskineriet er sat igang igjen; jeg troede, at arbeidet var særdigt for iaften."

Robert udstødte et skrig af rædsel og modløshed, tumlede bort fra de overraskede gutter og næsten sløi henimod maskinhuset. Her smækkede han døren op og raabte som rasende: "Stans maskineriet, stans, stans!"

Uden at give nogen forklaring og fuldstændig uvidende om, at hans far, som skulde give maskinmesteren en ordre, var tilstede, løb Robert hen til et hjørne af bygningen og løstede med anstrengelse sine øine, — thi han frygtede for det syn, som kunde møde ham — mod det sted, hvor han havde forladt sin søster. Hun var der endnu — en liden

jammenkrøben, ubevægelig stikkelse, og foran hende gik det store, sorte hjul uafsladelig rundt i tusende fart, saa nær, at det syntes, som om hver dreining maatte gribe og hvirvle hende ned i møllebandets sorte dyb. I den øieblikkelige glæde over at se hende uskadt var Robert lige ved at udstøde et triumferende raab, hvilket sikkert vilde have skræmt hende og gjort, at hun uundgaelig vilde være falden ned paa hjulet; men han blev kraftig holdt tilbage af sin fader, som nu stod ved hans side og i utaalmodig spænding betragtede det tunge maskineri, hvis fart sagtnede mere og mere. Da det endelig stod helt stille, sprang han hen til sin lille datter og trykkede hende i sine arme, medens hans hjerte bankede høit af taknemmelighed mod det kjærlige forsyn, som saa barmhjertig havde befjermet hende.

Udriig glemte Marie den lære, hun havde faaet, og siden, naar hun følte sig bidd og egenfindig, kunde erindringen om den angst, hun havde gennemgaaet paa den mindebærdige aften i maskinhuset, faa hende til at liste sig ind i sit eget lille værelse for der at bede Gud om at tage de oprørke følelser bort fra hendes hjerte og gjøre hende blid og lydlig.

"Gud være lovet for alt!" Den fromme prædikant i Konstantinopel Chrysostomus's valgsprog var: "Gud være lovet for alt!" Da han senere blev affat fra sit embede, forvist fra landet og mishandlet, maatte flygte under krigen, lide hungersnød og endelig imødesaa sin opløsning, var endda hans sidste ord: "Gud være lovet for alt!"

Rvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Ved past. T. Rossholt 2den tønde-indsamling: Ved Pauline Ersvig \$2.05, Randi Marie Tolo 0.90, Hilba Røttestad 2.71, Anne Kirkaal 0.85, Betsey Lejum 2.65, Anne Galbaffen 0.75, Marie Amundsen 1.22, Ida A. Tolo 1.29, Zoar Tolo 0.65, Johan Douland 2.01, Dina Rynæs 1.47, Anna Kragerud 1.71. Tilf. \$18.26.

G. D. Rustad.

Den lille skibsgut. *)

Skibet „Cornelia“ befandt sig midt ude paa havet; allerede forlængst havde det forladt den amerikanske kyst, da en heftig storm brød løs, som varede i fem dage og bragte skibet i saadan fare, at mandskabet næsten ansaa sig for rebningsløst fortabt.

Medens uveiret rasede paa det værste, og skibet som en bold kastedes frem og tilbage af bølgerne, kom taugverket paa stormasten i uorden, og skaden maatte rettes paa. Men at klatre op i masten under en saadan storm syntes næsten ugjørligt; et saadant vovestykke vilde gjælde liv og død. Styrmanden befalede da en skibsgut at klatre op. Det var en ung, spædbygget gut, neppe 13 aar gammel, søn af en fattig enke, som havde ladet sin kjæreste stat drage ud i verden, fordi hun selv knapt havde maden til munden.

Da gutten fik befalingen, lettede han paa huen, saa op mod mastetoppen og derpaa ned mod de skummende bølger, som brusende slog over dækket og skyllede henover mod hans fødder. Idet han atter saa op paa styrmanden sagde han efter et øiebliks betænkning: „Jeg kommer straks.“ Han sprang nu rasht henad dækket og ned i kahyten. Et minut efter var han tilbage og ilede uden betænkning rasht tilveirs.

Den mand, som har fortalt denne historie, stod nede ved masten og fulgte med blikket gutten, indtil det svimlede for ham. Han spurgte styrmanden:

„Hvorfor skulde du netop sende ham op? Han kommer aldrig levende igjen.“

Styrmanden svarede: „Mænd falder, hvor gutter bliver hængende. Han klatrer som en eforn.“

Den anden saa igjen op. Endnu var han i behold — nu hang han i mersæt, — nu

klatrede han igjen videre. Stormen rasede og kastede skibet over, saa masterne næsten laa nede i søerne; men gutten holdt sig fast. Et kvarters tid efter var han igjen nede i god behold og lod sin glade latter høre.

„Gud være lovet!“ raabte den nævnte mand; han havde været saa angst, at hans hjerte næsten havde stanset sine slag.

Samme dag opsogte han gutten for at faa tale med ham. Han spurgte ham, om han ikke var bange.

„Jo“, sagde gutten.

„Jeg kunde forstaa det“, fortsatte den anden, „du var ogsaa først nede i kahyten for at betænke dig.“

„Nei, jeg betænkte mig ikke. Jeg vilde blot først bede. Jeg tænkte, at jeg vel ikke kom levende ned igjen; derfor maatte jeg bede, og siden var jeg ikke bange.“

Manden spurgte ham, hvor han havde lært at bede.

„Da jeg var hjemme“, sagde gutten, „mor har lært mig det. Da jeg reisste hjemmefra, sagde hun mig, at jeg aldrig skulde glemme det; da vilde nok Gud holde sin haand over mig i farens stund. Og jeg kan heller ikke lade det være.“

Bogstavgaade.

En 6 7 8 har engang indesluttet alle mennesker; 2 10 af 3 4 5 hedte 8 6 5. En 9 3 kræver alvor. 8 6 5 er nødvendigt for bort 1 6 6 7. I nærheden af byen 1 6 5 6 7 vil du finde 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.

Billedgaade.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 17.

En pilgrims vandring til det hellige land.

*) Efter det tyske.